

Arrest

nr. 197 909 van 12 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 maart 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren de Pakistaanse nationaliteit te hebben.

Op 13 februari 2007 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 maart 2007 verklaarde de gemachtigde het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde hen op 3 juli 2007 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden tegen deze beslissing ook beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest van 23 oktober 2007 met nr. 2923 verzoekers ook de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 10 oktober 2007 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 februari 2008 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 maart 2008 weigerde de gemachtigde verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest van 27 juni 2008 met nr. 13 275 verwierp.

Op 10 maart 2008 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 22 juli 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 23 maart 2009 dienden verzoekers een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 december 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die verzoekers bij arrest van 13 april 2011 met nr. 59 633 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 27 juni 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 juli 2008 onvankelijk, doch ongegrond.

Op 8 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 3 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Deze beslissing werd op 13 januari 2012 ingetrokken.

Op 14 oktober 2011 nam de gemachtigde twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Verzoekers dienden tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad. Bij arrest van 31 januari 2012 met nr. 74 241 stelde de Raad de afstand van het geding vast.

Op 14 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 8 juli 2011 onvankelijk.

Op 19 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet van 8 juli 2011 ongegrond. Verzoekers dienden tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Deze beslissing werd op 11 april 2014 ingetrokken.

Op 12 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2011 werd ingediend door :

N., M. (R.R.: [...])

ook gekend als: onbekend, M. N.

ook gekend als: M., N.

geboren te M. op [...]1972

N., A. (R.R.: [...])

geboren te M. op [...]1979

allen: adres: [...] GENT

nationaliteit: Pakistan

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 09.02.2007 ononderbroken in België zouden verblijven; zij geïntegreerd zouden zijn; zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn in de Belgische maatschappij; betrokkenen Nederlands zouden spreken, zij ingeburgerd zouden zijn en zij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie zouden hebben gevolgd en zij een ruime vriendenkring zouden hebben opgebouwd; betrokkenen Nederlands zouden spreken en zij hiertoe de verplichte opleidingen zouden hebben genoten, zij in het bezit zouden zijn van diverse deelcertificaten, de lesgevers en trajectbegeleiders zeer tevreden zouden zijn over de inzet en resultaten van betrokkenen en dit gestaafd zou worden aan de hand van twee schriftelijke verklaringen van een lesgever en een trajectbegeleider inburgering; betrokkenen een ruime vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dit zou blijken uit de geloofsbrieven die zouden worden toegevoegd; betrokkenen een bijkomende opleiding ‘Samenleven en Oriënteren’ zouden hebben gevolgd bij het inburgeringsbureau te Gent en Mevrouw bijkomende opleidingen Informatica – toepassingssoftware multimedia en internet zou hebben gevolgd en betrokkenen ter staving omnipassen, studentenkaarten, bankkaarten, bibliotheekkaarten, een fiche omtrent opvangstructuur Vluchtelingenwerk, een getuigschrift dd. 18.12.2008 ‘Samenleven en oriënteren voor een Engelstalige groep’ en getuigenverklaringen (onder andere over de gevolgde cursussen) voorleggen en Mevrouw ter staving deelcertificaten van de module, certificaten van de opleiding, deelcertificaten van de module informaticatoepassingssoftware multimedia 1 en internet 2 toevoegt en Mijnheer deelcertificaten van de opleiding Nederlands tweede taal toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 13.02.2007, werd afgesloten op 23.10.2007 met de beslissing ‘Procedure gesloten’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 20.02.2008, werd afgesloten op 10.03.2008 met de beslissing ‘Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun dezelfde dag betekend. Hun derde procedure, ingediend op 23.03.2009, werd afgesloten op 15.04.2011 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan acht maanden voor de eerste asielaanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure en iets meer dan twee jaar voor de derde aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen

betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Pakistan is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980 dienen in te dienen bij de Belgische Ambassade te Islamabad. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich onmogelijk naar Pakistan zouden kunnen begeven teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedures.

Betrokkenen beroepen zich op het EVRM, meer specifiek op artikel 3 en artikel 8.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België zouden verblijven.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins – of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevrouw ernstige medische problemen zou hebben en dat zij een ernstige medische aandoening zou hebben en dat zij medisch behandeld zou worden en dat betrokkenen reeds medisch zouden opgevolgd worden door dokter C. sinds 2007 en de hieromtrent toegevoegde verklaring dd. 30.09.2009) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun aanvraag artikel 9ter werd op 19.02.2014 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen op datum van 25.10.2011 een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zouden hebben ingediend, en dit tegen een bijlage 13 quinquies dd. 17.10.2011, er dient opgemerkt te worden dat dit beroep niet opschortend is. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondertussen op 31.01.2012 hieromtrent een oordeel geveld (met de beslissing ‘afstand’).

Diezelfde dag nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Naam, voornaam: N., A.
geboortedatum: [...]1979
geboorteplaats: M.

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Op 13 maart 2014 nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Naam, voornaam: N., M.

geboortedatum: [...]1972

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Pakistan

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als 'onbekend, M. N. en als 'M., N.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Op 11 april 2014 trok de gemachtigde ook de twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in.

Op 15 april 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om medische redenen van 8 juli 2011 ongegrond. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 197 908 van 12 januari 2018 verwierp de Raad dit beroep.

Op 31 maart 2016 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde op 10 oktober 2016 onontvankelijk verklaard omdat het een herhaalde aanvraag betrof.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het administratief dossier blijkt dat de tweede en de derde beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten van 12 maart 2014 door de gemachtigde op 11 april 2014 werden ingetrokken. Deze beslissingen zijn derhalve met retroactieve werking uit het rechtsverkeer verdwenen, waardoor het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede en de derde bestreden beslissing zonder voorwerp is geworden (RvS 14 juni 2006, nr. 160.104; RvS 26 februari 2009, nr. 190.905).

Gelet op bovenstaande hoeven de twee excepties gericht tegen het beroep tegen de twee bestreden bevelen die door de gemachtigde werden opgeworpen niet te worden onderzocht.

Het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Het beroep wordt verder enkel onderzocht wat de eerste bestreden beslissing betreft waartegen het eerste middel is gericht.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van het non-discriminatiebeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij menen ook toepassing te kunnen maken van het *adagium* “*nemo turpitudinem suam allegans auditur*”.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“4.1.1.

De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

4.1.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het volgende in de bestreden beslissing :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen ; de aanvraag dient ingediend te worden via de Belgische diplomatieke of de consulaire post in Pakistan ; verzoekers kunnen zich naar Pakistan begeven om daar een aanvraag in te dienen conform art. 9, alinéa 2 Vreemdelingenwet ;

Het verblijf in België vanaf 09/02/2007 en de bewijzen van integratie (bewijzen kennis van het Nederlands, bewijs maatschappelijke oriëntatie, deelcertificaten van opleidingen, verklaringen) verantwoord niet om de aanvraag in België in te dienen ;

De asielprocedures van de verzoekers is afgesloten ; de behandelingsduur van 2 jaren en 10 maanden is niet onredelijk lang ;

Een schending van de art. 3en8E. V.R.M. is niet bewezen ;

De medische redenen zijn geen buitengewone omstandigheden ; er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de procédures 9bis en 9ter Vreemdelingenwet ; de regularisatieprocedure werd negatief afgesloten op datum van 19/02/2014.

4.1.3.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.1.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen, na meer dan 2 jaren en 4 maanden af, als onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Evenwel hadden de verzoekers gedurende die behandelingstermijn van meer dan 2 jaren, sinds de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 23/01/2012, een verblijfsdocument zijnde een immatriculatie-attest A. Het lijkt dat ook niet meer dan redelijk dat een aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt.

- 4.1.4.1.

Toepassing adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur' Inderdaad, als de verzoekers gerechtigd zijn op tijdelijk verblijf, kan toch moeilijk beweerd worden in de bestreden beslissing dat zij zich naar Pakistan dienen te begeven om een pure formaliteit na te leven, terwijl de wet wel degelijk toelaat de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien hadden verzoekers de medische redenen, die aanleiding gaven tot het immatriculatie-attest A in het kader van de ontvankelijkheid in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, in de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden ingeroepen.

Meer nog, met een immatriculatie-attest A mochten verzoekers het land eveneens niet verlaten op gevaar af niet meer terug te kunnen keren. Het attest A wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet als een verblijfstitel maar als een verblijfsdocument met tijdelijke toegang tot verblijf op het grondgebied beschouwd. "De attesten van immatriculatie (model A en model B) zijn geen verblijfstitels, maar verblijfsdocumenten die de tijdelijke toegang tot het verblijf op het grondgebied van het Rijk, met het oog op een asielaanvraag of een aanvraag voor een verblijfstitel, aantonen.

Bijgevolg maken de attesten van immatriculatie het niet mogelijk om gedurende een periode van 3 maanden vrij te reizen op het grondgebied van de Schengenruimte.

Om dit te doen moet men niet enkel een visum bekomen bij de diplomatieke of consulaire overheden van de Staat waarheen de vreemdeling zich wenst te begeven, maar moet men ook een visum bekomen om terug te keren naar België." (Zie <http://www.ibz.rn.fgov.be/fHeadmin/user upload/CI/carte electronique pour étranger/nl/3 onderrichting en/part3 ao evk.pdf>)

De Dienst Vreemdelingenzaken behandelt de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet bovendien met opzet slechts nadat zij een beslissing ten gronde in de medische regularisatie-aanvraag genomen heeft.

Hierdoor neemt de behandelingstermijn van de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet door toedoen van de verwerende partij toe.

Bovendien stelt het de Dienst Vreemdelingenzaken na de weigering ten gronde in de medische regularisatieprocedure toe om plots te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om een aanvraag in België in te dienen én wijst het de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet af als onontvankelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beroept zich bijgevolg op haar eigen schandelijk optreden.

Inderdaad.

De verzoekers dienden een verzoek tot verblijfsmachtiging in op basis van medische redenen op datum van dd. 08/07/2011, dus méér dan 5 maanden voorafgaand aan de indiening van het verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet op datum van 14/12/2011. De medische regularisatie-aanvraag dd. 08/07/2011 werd na de aanvraag tot verblijfsrecht op toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 14/12/2011 effectief ontvankelijk verklaard op datum van 23/01/2012. Tussen beide data ligt nauwelijks een maand. Dit toont in ieder geval aan dat de verzoekers terecht medische redenen inriepen in België om een aanvraag in te dienen en dat die reeds bestonden op datum van de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet. Die medische redenen werden trouwens ook aangehaald in de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet om als buitengewone omstandigheden weerhouden te worden. Uiteindelijk wacht de Dienst Vreemdelingenzaken met opzet tot na de weigering ten gronde in het medische regularisatiedossier dd. 19/02/2014 om de aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet af te wijzen.

Het is werkelijk een schande dat de verzoekers dienen te vernemen dat ondanks die medische situatie én het verblijfsdocument gedurende jaren, de verblijfsaanvraag wel degelijk onontvankelijk verklaard wordt na jarenlang van met opzet talmen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet op haar eigen fout - het onredelijk lange wachten – beroepen om thans te stellen dat de verzoekers hun aanvraag maar in Pakistan moeten indienen, terwijl de Vreemdelingenwet wel degelijk toelaat om een aanvraag in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weet heel goed dat de verzoekers die expressis verbis medische elementen inroepen in het verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet eveneens een ontvankelijkheid in de medische verblijfsaanvraag ontvingen en dat dit impliceert dat een immatriculatie-attest A afgegeven wordt en dat zij gemachtigd worden tot (tijdelijk) verblijf.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het grotesk aangepakt.

De aanvraag in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet werd pas na 2 jaren met opzet na de weigering ten gronde in het medische regularisatie-dossier onontvankelijk verklaard. Dit is geen normaal, zorgvuldig bestuursoptreden en schendt tevens de redelijke termijn.

De verzoeker verwijst dan ook terecht naar het adagium 'nemo turpitudinem suam allegans auditur'.

Niemand mag gehoord worden die zich op haar eigen schandelijkheid beroept.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bijgevolg thans niet op rechtmatige wijze stellen dat de verzoekers maar naar Pakistan moeten gaan om daar een pure formaliteit te vervullen, terwijl zij wei degelijk medische redenen inroepen als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen en de verzoekers tijdens de behandelingstermijn eveneens meer dan 26 maanden legaal in België waren middels een immatriculatie-attest A.

- 4.1.4.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren (integratie, lange duur in België, kennis Nederlands, volgen opleidingen, overmacht wegens medische redenen,...). De Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert de buitengewone omstandigheden veel te strikt en houdt tevens geen rekening met haar eigen foutief bestuursoptreden (zie hoger).

a)

De Raad van State omschrijft de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie arrest Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben omstandig de buitengewone omstandigheden aangeduid (de integratie, lange duur in België, de kennis van het Nederlands, het volgen van diverse opleidingen en trajecten, de medische redenen).

Het gaat hier niet om een opzettelijk gecreëerde situatie.

Dat de behandelingsduur van de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet trouwens zo lang aansleepte is trouwens te wijten aan het eigen gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie hoger).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft met opzet lang getalmd om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Thans is de laatste weigeringsbeslissing in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenzaken wegens het onredelijk karakter ervan en wegens de schending van diverse wettelijke bepalingen.

De verzoekers hebben ernstige medische redenen die hen weerhouden weg te gaan uit België (zie ook verder).

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

c)

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.1.4.2.1.

De integratie van de verzoekende partijen Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

'Vit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen. "

(Zie het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (de integratie en duurzame lokale verankering, volgen van vormingen, kennis van het Nederlands, de medische redenen, ...) niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doch tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Elementen van integratie en duurzame lokale verankering zijn van belang bij de beoordeling ten gronde van een aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar dat dit neemt niet weg dat diezelfde elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden - in casu gelet op de medische situatie die belet het grondgebied te verlaten - én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

- 4.1.4.2.2.

Het evenredigheidsbeginsel - het respect voor het leven Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar het land van herkomst en meer bepaald in het licht van de medische problemen en de doelstelling van de formaliteiten.

a)

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven - ook de gezondheidssituatie valt hieronder - een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt :

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpt"

(Zie arrest van de Raad van State nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

b)

In casu hebben de verzoekers ernstige medische redenen om in België de verblijfsaanvraag in te dienen aangezien zij omwille van die medische redenen het land niet kunnen verlaten. Er anders over oordelen zou de veiligheid van de verzoekers omwille van die gezondheidsproblemen in het gedrang brengen.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt de gezondheidssituatie compleet foutief in te schatten, zodat de beoordeling overeenkomstig artikel 8 E.V.R.M. eveneens tot een foutief resultaat heeft geleid.

De aandoening van de eerste verzoeker wordt door de arts-adviseur in zijn analyse als een goedaardige aandoening gekwalificeerd terwijl dokter C. echter geheel anders attesteerde :

De aandoeningen (diabetes type II, hypertensie en tandinfecties) worden in het standaard medisch getuigschrift dd. 10/05/2011 als ernstig beschouwd zo deze niet behandeld worden. Meteen stelt dokter C. dat een behandeling levenslang noodzakelijk is.

Op datum van 02/01/2012 attesteert dokter C. dat de eerste verzoeker insuline afhankelijk is en dat er een reëel risico is voor het leven wanneer er geen adequate behandeling voor de ziekte wordt uitgevoerd in het land van herkomst.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 11/12/2012 stelt dokter C. dat de complicaties bij stopzetting van behandeling de volgende zijn: hyperglycemische coma en orgaanbeschadiging.

In het attest dd. 08/11/2013 stelt dokter C. als mogelijke complicatie bij stopzetting van de behandeling een diabetes coma en hersenbloeding, hersentrombose.

De aandoening van de eerste verzoeker kan aldus wel degelijk als ernstig beschouwd worden.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van dokter C., is het opmerkelijk dat de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken tot een tegenstrijdige conclusie komt, dat er geen levensgevaar is, dat er geen ernstige aandoening zou zijn, zonder dat de persoon in kwestie aan een onderzoek werd onderworpen.

Dat de eerste verzoeker lijdt aan een ernstige aandoening staat onomstotelijk vast.

De argumenten van de arts-adviseur, dewelke in algemene bewoordingen worden geformuleerd, zodat geheel ontgaan wordt aan het feit dat ieder dossier een individuele beoordeling behoeft, kunnen de bovenstaande vaststellingen van dokter C. niet counteren.

Daarnaast stelt de arts-adviseur, opnieuw in uiterst algemene bewoordingen, zonder enige toepassing op het individuele geval (hetgeen bovendien slechts mogelijk zou zijn bij een effectief onderzoek van de verzoeker), dat betrokken zeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, zonder een reëel risico te lopen op een mensonterende behandeling of op levensgevaar "zelfs onbehandeld".

Een dergelijke veronderstelling, zonder individuele staving, vindt geen basis in de medische attesten die aan de aanvraag werden voorgelegd.

De behandelende arts acht immers een levenslange medicamenteuze behandeling noodzakelijk zodoende nefaste, onomkeerbare complicaties te voorkomen

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in kwestie, dokter J. M., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in de aandoeningen zoals deze van de eerste verzoeker (zie de website van de Orde van Geneesheren, <https://www.ordomedic.be/nl/zoek-een-arts/>).

terwijl er mag verwacht worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een arts-adviseur die een gedegen specialisatie aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van de verzoeker uitspraak te doen.

Op geen enkele wijze kan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheer tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tot de conclusie is kunnen komen dat de aandoening van de eerste verzoeker niet zou kunnen weerhouden worden.

De werkwijze die de Dienst Vreemdelingenzaken hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur

De actuele gezondheidstoestand van de eerste verzoeker is op heden ernstig.

Daarnaast is het zo dat de aandoening van de eerste verzoeker evolutief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de noodzakelijke opvolging, behandeling en de evoluties bij stopzetting van de behandeling.

De aandoening van de eerste verzoeker is immers tevens in die mate ernstig dat de consequenties bij stopzetting van de noodzakelijke behandeling en/of opvolging onafwendbaar en levensbedreigend zijn.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. is onafwendbaar indien de verzoekende partijen naar het land van herkomst dient terug te keren teneinde aldaar de respectievelijke aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Bij inmenging in de uitoefening van het recht op leven dient lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

c)

De verzoekers kunnen enkel en alleen opmerken dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de medische redenen in het kader van de verblijfsaanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet niet weerhouden werden.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt het voor alsof deze medische verblijfssituatie thans definitief bevonden is.

Evenwel klopt dit geenszins.

De zeer recente weigeringsbeslissing wordt aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan aldus niet gevolgd worden dat de medische situatie definitief afgesloten werd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

Uit de gegevens die voorliggen kan bezwaarlijk geconcludeerd worden dat de verzoekers veilig terug kan keren in afwachting van de behandeling van de regularisatie-aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet.

Besluit

De bestreden beslissing maakt in dit opzicht niet alleen schending van art. 8 EVRM uit maar ook van art. 3 E.V.R.M. uit.

4.1.4.2.3.

De prangende humanitaire situatie

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel. de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, meer bepaald de duurzame lokale verankering.

Bovendien zouden de verzoekers met de asielpcedure (2 jaren en 10 maanden) én de ontvankelijke regularisatiebeslissing (2 jaren en 3 maanden) in principe langer dan 5 jaren legaal in België zijn, ware het niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig te kort schiet in de beoordeling van dit verblijfsdossier.

De situatie van de verzoekende partijen kan aldus gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceert.

De verzoekende partijen mochten redelijkerwijze verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zou kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

4.1.5.

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden.”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing een motivering in feite. De gemachtigde antwoordt op alle door verzoekers in hun aanvraag aangevoerde elementen en motiveert waarom hij niet van mening is dat deze buitengewone omstandigheden vormen. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt dat verzoekers zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Verzoekers voeren ook de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De Raad wijst erop dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel zoals neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gebeurt *in casu* in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Verweerder beschikt hieromtrent over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In wat als een eerste middelonderdeel kan worden beschouwd wijzen verzoekers op hun lang legale verblijf in België. Zij menen dat de gemachtigde schandelijk optrad door eerst een beslissing te nemen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en dan pas de huidige bestreden beslissing nam. Zij menen dat het gegeven dat de gemachtigde deze aanvraag om medische redenen in een eerste fase ontvankelijk verklaarde erop wijst dat er wel degelijk sprake was van buitengewone omstandigheden *in casu*.

De Raad merkt op dat de gemachtigde inderdaad op 23 januari 2012 oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen ontvankelijk was en ten gronde onderzocht moest worden. Het ontvankelijk verklaren van een aanvraag om medische redenen betekent echter enkel dat de medische problemen voldoende ernstig zijn bevonden maar betekent niet automatisch dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is. Een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid kan immers uitwijzen dat de medische problematiek geen terugkeer verhindert omdat het ter plaatse op afdoende wijze behandeld kan worden. Dit werd door de gemachtigde en de arts-adviseur overigens vastgesteld in de beslissing van 15 april 2014 die de Raad bij arrest nr. 197 908 van 12 januari 2018 wettig heeft bevonden. Verzoekers blijken weliswaar op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing nog recht gehad te hebben op een AI omdat de ongegrondheidsbeslissing van 19 februari 2014 werd ingetrokken op 11 april 2014. Verzoekers hebben echter geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel nu enkele dagen na de intrekkingbeslissing opnieuw een ongegrondheidsbeslissing werd genomen waarvan de Raad de wettigheid heeft bevestigd. De werkwijze van de gemachtigde om eerst de medische regularisatieprocedure te behandelen en

vervolgens te beslissen of er zich buitengewone omstandigheden voordoen die verhinderen om de aanvraag in het buitenland in te dienen, lijkt de Raad ook niet kennelijk onredelijk, nu verzoekers medische elementen aanvoerden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het komt de Raad zorgvuldig over eerst deze medische elementen in de daartoe speciaal voorziene procedure door een ambtenaar-geneesheer te laten onderzoeken alvorens een beslissing te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen bijgevolg niet gevolgd worden waar zij menen dat de procedure door de gemachtigde misbruikt werd en zij vinden dat de gemachtigde op een schandelijke wijze handelde. In ieder geval blijkt niet dat de behandelingsduur van de aanvragen die verzoekers aanhalen, zo overdreven lang is dat deze op zich een buitengewone omstandigheid vormt. Tot slot en ten overvloede moet ook artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet aangestipt worden waaruit blijkt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in principe niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard.

Verzoekers menen dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden op te strikte wijze interpreteert. Zij menen dat de elementen van integratie, de lange duur van het verblijf in België, de kennis van de Nederlandse taal, het volgen van verschillende opleidingen en de medische redenen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn en wijzen erop dat hen geen schuld treft. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde de term 'buitengewone omstandigheden' op te strikte wijze interpreteerde. De gemachtigde motiveerde immers met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat elementen die betrekking hebben op de integratie *in se* tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet behandeld worden. Het voormelde arrest van de Raad van State heeft het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat deze elementen niet kunnen verantwoorden dat verzoekers hun verblijfsaanvraag in België zouden indienen. Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat in heel concrete uitzonderlijke gevallen elementen van integratie toch een buitengewone omstandigheid kunnen vormen, maar ze tonen door louter op algemene wijze te beweren dat de gemachtigde de term buitengewone omstandigheden strikt heeft geïnterpreteerd en hen geen schuld treft, niet aan dat deze elementen in hun specifiek geval wel buitengewone omstandigheden vormen. Op die grond kan niet aangenomen worden dat de motivering niet afdoende, onnauwkeurig of onvolledig zou zijn. De verwijzing naar een arrest van de Raad waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde werd onderzocht, is niet dienstig nu de gemachtigde *in casu* vaststelde dat de aanvraag onontvankelijk is.

Waar verzoekers nogmaals wijzen op de medische elementen, verwijst de Raad naar de uiteenzetting hierboven. Waar verzoekers in dit kader artikel 8 van het EVRM citeren, wijst de Raad erop dat de term privéleven door het Hof veeleer wordt ingevuld als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof neemt ook aan dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Verzoeker toont niet met rechtspraak van het Hof aan dat de gezondheidstoestand als een aspect van het privéleven wordt beschouwd. Waar verzoekers nog wijzen op een inmenging in het privéleven, moet thans vastgesteld worden dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied zodat van een inmenging in het privéleven in principe geen sprake is. Wel kan aangenomen worden dat ook een beslissing waarbij een humanitaire verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden artikel 8 van het EVRM moet respecteren. Verzoekers lichten dit echter alleen vanuit de gezondheidssituatie van de verzoeker toe, en *supra* werd reeds gesteld dat verzoekers nu geen belang meer hebben bij dit argument omdat de nieuwe ongegrondheidsbeslissing door de Raad bij arrest 197 908 van 12 januari

2018 wettig werd bevonden. De Raad is van oordeel dat de arts-adviseur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig tot zijn standpunt is gekomen dat verzoeker voor zijn diabetes op adequate wijze kan behandeld worden in Pakistan.

In zoverre zij op hun gezinsleven doelen, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en in ieder geval gericht is aan beide verzoekers, zodat een schending van hun gezinsleven niet aan de orde is. Verzoekers bespreken ook op geen enkele wijze op welke manier hun gezins- en privéleven concreet gevaar lopen en beperken zich tot een theoretische uiteenzetting. Ook wat het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat uit bovenstaande afdoende blijkt dat de aangevoerde medische elementen geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM vormen.

Bovendien en ten overvloede heeft het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat een dergelijke situatie aan de orde is.

Verzoekers vervolgen hun betoog met een verwijzing naar de prangende humanitaire situatie en het vertrouwensbeginsel. Wat het betoog omtrent de instructies van 19 juli 2009 betreft, merkt de Raad in dit kader op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Verzoekers gaan eraan voorbij dat de vernietiging van deze instructies naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Voorts neemt de Raad van State niet aan dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook de Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, laat staan abstractie maken van de ontvankelijkheidsfase.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, dient de gemachtigde de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een minister of staatssecretaris. Er dient trouwens opnieuw te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat hij dit sedert de vernietiging nog zou kunnen doen op grond van het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel. Het gegeven dat de gemachtigde zelfs nadat de Raad van State de instructie van

19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de gemachtigde *in casu* opnieuw de wet moest miskennen.

Omwille van het voorgaande kunnen verzoekers zich niet steunen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9*bis* om de vernietiging van de eerste bestreden beslissing te bekomen.

Verzoekers tonen geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel zoals bepaald in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

Gezien het tweede middel enkel gericht is tegen de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de Raad hierboven reeds vaststelde dat deze beslissingen werden ingetrokken, hoeft dit middel niet onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES